

# Výzkum seismologů na ostrově Faranga

„Pojďme prozkoumat tu sopku," povídá Alexei, jeden ze čtyř seismologů, kteří nedávno připluli na ostrov Faranga, kde je aktivní sopečná činnost. Na ostrově zuří čas od času zemětřesení a obyvatelé přístavního města mají strach, že vybuchne sopka, která zasype jejich obydlí.

Tým čtyř seismologů, jehož členy jsou Alexei, Darius, Jordan a Jura, se rozhodli vydat cestou k sopečné hoře přes průsmyk vedoucí ke klášteru ohnivých mágů. Mágové je zpočátku nechtěli pustit do kláštera, aby si výzkumníci trochu odpočinuli, ale když viděli jejich váček plný zlatěáků, tak je vřele pustili dál.

„Dlouho se tu nezdržíme," povídá mágům Jordan, nejchytřejší z týmu. Byl to tenkrát on, kdo navrhnul svým přátelům Farangu. Fascinovala ho totiž legenda o obřím tvorovi, který žije pod hladinou zdejšího ostrova ohrožující okolní lodě, které se snažily doplout bezpečně do přístavu. Většina lodí, ale skončila na dně. Od té doby, žádná loď nesmí připlout do města ani z něj odplout. Jordan si toho byl vědom. Proto přijel se svými kolegy na malém člunu, o který legendární bestie nejevila moc zájem.

Seismology zaujala lokální gilda a jejich ohnivá magie. Mágové působili tajemně a dělali, že vědce nevidí. Jen tak si vykráčeli, trénovali boj s holemi, studovali staré svítky a zametali nádvoří. Na každý dotaz seismologů odpovídali neutrálně s vážným výrazem ve tváři. Z kláštera je pěkný výhled na sopku, která je dost blízko. Kdyby sopka vybuchla, tak je klášter první na ráně. Další na řadě by byla vesnička po cestě dolů.

„Měli bychom pokračovat dál," navrhuje Alexei. Ostatní vědci kývali hlavou, že souhlasí a tak se vydávají dál do hor.

Vědci kráčeli po strmém svahu nahoru. Nikde žádný strom, jen štěrk, prach a hlína. Terén byl velmi nebezpečný. Nebylo to nic pro amatérské horolezce. Bylo zapotřebí lano a pořádně těžké boty, aby se dalo stoupat po vyvýšeném svahu. Naši hrdinové se pořádně zapotili.

„Co bych teď dal za průzkum chrámu a katakomb," posteskl si Darius. „Vydrž, už tam skoro jsme," povzbuzuje ho Alexei. Jura byl za nimi poslední. Jako jediný lapal po dechu a vypadal, že vypustí duši. Jordan se za ním ohlédnul, pousmál se a zeptal se, jestli je vše v pořádku. Jura mu ukázal palec nahoru, ale nevypadal moc nadšeně. Nemohl se dočkat, až si na vrcholu hory odpočine.

Tým vědců dosáhl vrcholu sopky. Alexei nakouknul do jejího dna a uviděl, jak z něj vychází výpary. „Doufám, že tam dolů nepolezeme," obával se Darius. „Neboj, nejsem blázen. I když to tam dole vypadá docela lákavě," odpověděl mu vřele Alexei. „Nemám tě tam shodit?" zažertoval Jordan, „třeba tam najdeš sprchu lávy." Alexei se pousmál a odpověděl: „Ne, děkuji. Tady nahoře je mi dobře."

Najednou se ozvalo krátké zemětřesení, které výzkumníky jen tak neodradilo od bádání. Odložili si své batohy, začali zkoumat kameny a dělat si zápisky. Každý si něco mumlal pro sebe a zapisoval každou nepravidelnost na šutru. V tu chvíli si Jordan všimnul, jak se začíná deformovat dno sopky a navrhnul ostatním, že by se měli už vrátit zpátky. Ostatní na něj kývli a balili si své věci, ale Alexei ještě něco chtěl ověřit a řekl ostatním, ať jdou napřed, že je pak dožene. Tak Darius, Jordan a Jura šli napřed.

Dolů to šlo rychleji než nahoru. Sešlap byl pohodový a každý z nich se těšil, až dorazí do kláštera, aby se podělil o poznatky s mágy. V tom se Jura jako poslední podíval na vrchol sopky a uviděl, jak Alexei rychle pádí dolů za nimi, až se za ním štěrk práší. Utíkal, jak zatoulaná koza před porážkou. Za ním se totiž rozptýloval mohutný kouř a praskala zem. Následovaly přitom agresivní ořesy a ostatní jen přihlíželi, zatímco Alexei řval z plných plic, ať utíkají a nezastavují se.

Vypadá to, že sopka brzy vybuchne. Mágové se už třesou strachy a nejen oni. I lidé v přístavu mají obavy. Všichni totiž vidí, jak se ze sopky lehce valí kouř.

Naši čtyři průzkumníci běželi jak o život. Sotva stihli vstoupit do kláštera než se stačila zavřít brána, ozvala se mohutná exploze. Mágové se snažili pomocí magických kouzel vyvolat bariéru, která by zamezila sopečné erupci proniknout do jejich domova, avšak neúspěšně, neboť bariéra ihned ztrácí energii a rozpadá se.

Sopečný déšť padá na obydlí mágů a tekoucí láva se pomalu žene k bráně. Alexei s Dariusem se snaží evakuovat mágy, zatímco Jordan a Jura nečinně přihlížejí chaosu. Najednou Jura zvolal: „Kaslete na mágy, musíme rychle pryč!“ Alexei s Dariusem všeho nechali a běželi k jižní bráně, která jediná byla otevřená. Za sebou uslyšeli jen řev hořících mágů. Klášter se za chvíli proměnil v suť prachu.

Naši dobrodruzi utíkali k vesnici a divili se, že je tak rychle opuštěná. Její obyvatelé totiž ihned vzali nohy na ramena a běželi do přístavního města, když viděli ten sopečný výbuch. Jura vypustil z ohrady zapomenuté ovce, aby si zachránily život.

„Kudy se vydáme, Dariusi? Do města nebo do bažin?“ ptá se Alexei. Darius se pozorně zadíval na sopku a všiml si, že láva teče směrem k městu. Ihned odpověděl: „Do bažin.“ Tak se naši utečenci vydali do bažinných hvozdů a močálů. Tam se setkali s nervózními bandity, kteří se jich hned vyptávali, co se stalo.

„Sopka vybuchla,“ odpověděl Alexei. Mezi bandity se objevil jejich vůdce, který řekl: „Opravdu? Tak to abych slavil. Nikdy jsem neměl ty mágy rád. Doufám, že jim ten klášter shořel na popel.“ Alexei sklesle kýval hlavou, že ano. „Skvělé!“ radoval se vůdce banditů. „Jmenuji se Don Esteban.“ představil

se vůdce, „Vítejte v mé bažině, průzkumníci. Pokud tu chcete zůstat, máme tu chrámy a ruiny. Tam si můžete odpočinout." Vědci poděkovali a zamířili k ruinám.

Mezitím co dobrodruzi odpočívali v chrámu, pečlivě si hlídali své věci, aby je jeden z banditů náhodou neokradl. Banditi si jich moc nevšimli. Spíše čekali na tlupu z města, aby se dozvěděli novinky. Když za pár hodin tlupa přišla, tak přinesla našťestí pozitivní zprávy. Darius nastražil nepozorovaně ucho a dozvěděl se, že město už není ohroženo. Láva ho minula jen o kousek a skončila v moři. Tak si výzkumníci oddechli, že tato přírodní katastrofa nedopadla nejhůř.

„Co teď?" ptal se Jura. „Zajdeme do města a pomůžeme těm, co to potřebují. Už žádné výzkumy," odpověděl Alexei. Ostatní kývali hlavou, že souhlasí. A tak se naši hrdinové vydali do města, aby pomohli lidem v nouzi. Z vědců se tak v podstatě stali záchranáři ze dne na den. Konec příběhu.